

“Παιδιά μου πρέπει να νοιαζόμαστε για την ψυχή μας”

/ [Γνώμες](#)

Ακολουθεί ένα μικρό απόσπασμα από το βιβλίο «**Βησσαρίων ο Αγαθωνίτης. Ο Ελεήμων Πνευματικός**» του μακαριστού Καθηγουμένου της Ιεράς Μονής Αγάθωνος π. Δαμασκηνού Ζαχαράκη:

Κάθε πρωί, ο πατήρ Βησσαρίων, ερχόντανε και καθότανε με μας τα παιδιά που εργαζόμασταν στο μοναστήρι. Μας μιλούσε με αγάπη και απαντούσε στις όποιες απορίες μας. Εκείνο που μας έλεγε πάντοτε, χωρίς να το παραλείπει ποτέ, ήταν το εξής:

«Παιδιά μου πρέπει να νοιαζόμαστε για την ψυχή μας. Αυτό δεν πρέπει να το ξεχνάμε ποτέ. Άμα χάσουμε την ψυχή μας, τότε τα χάσαμε όλα. Αυτό πρέπει να το προσέχουμε περισσότερο εμείς οι μοναχοί, διότι κινδυνεύουμε να γίνουμε λοιδώρημα του διαβόλου».

Και αυτόν τον κόσμο θα μας λείει ο διάβολος με σαρκασμό, χάσατε, και τον άλλο δεν θα κερδίσετε.

«Την ψυχή σας να την φυλάττετε σαν τον πολυτιμότερο θησαυρό που σας χάρισε ο Θεός!».

*** Την Κυριακή των Αγίων Πάντων, του έτους 2013, μπροστά στο καθολικό της

μονής, η κυρία Σ.Κ., από τη Γραμμένη Φθιώτιδος, μας διηγήθηκε τα εξής:

Το έτος 1990 ήρθα στο μοναστήρι σας, για να προσκυνήσω τη μεγάλη Χάρη. Εδώ, στο προαύλιο, με συνήντησε ο πατήρ Βησσαρίων, ο εξομολόγος, ο οποίος με ρώτησε από που είμαι και τι οικογένεια έχω. Του είπα ότι είμαι χήρα, μάνα πέντε παιδιών.

Το μεγαλύτερο από τα παιδιά μου, συνέχισε είναι στην Αστυνομία και υπηρετεί στα Καμένα Βούρλα. Έβγαλε τότε από την τσέπη του ένα χιλιάρικο και μου το έδωσε. Αντέδρασα, γιατί τον είδα να είναι φτωχότερος από μένα. Φορούσε ένα τρύπιο παλιό ράσο, ξεθωριασμένο από την πολυκαιρία. Ντράπηκα και κινήθηκα να φύγω. Με ακολούθησε και επέμεινε να πάρω τα χρήματα. Τα πήρα, του φίλησα το χέρι και έφυγα.

Τα χρήματα αυτά τα έδωσα στο γιό μου, τον Αστυνομικό, για να πληρώσει κάποιες υποχρεώσεις του, λέγοντάς του ότι μου τα έδωσε ο εξομολόγος της Αγάθωνης.

Το παιδί μου, με αυτά που του περίσσευαν, αγόρασε ένα κοστούμι γι' αυτόν και ένα λαχείο. Το λαχείο κέρδισε 30.000 δραχμές!

Αυτά τα χρήματα, Πατέρες μου, είπε η γυναίκα, ήταν ευλογημένα και έδωσαν μεγάλη ανάσα στο φτωχό σπιτικό μου.

*** Ο π. Βησσαρίων ντυνότανε απλοϊκά, πολύ φτωχά. Είχε ένα ράσο κάπως καλό και μ' αυτό σκέπαζε τη φτώχεια του.

Το ζωστικό του, ήταν πολύ παλιό, ξεβαμμένο και τρύπιο, μ' αυτό τύλιγε το αδύνατο σώμα του. Το έσφιγγε στη μέση μ' ένα κοντοτρίχι.

Κάποιες κυρίες που ήρθαν στο μοναστήρι μας εκδρομή, είδαν το φτωχό αντερί του Παπούλη. Μάζεψαν χρήματα και όταν ξαναήρθαν, του έφεραν ένα καινούριο και του το έκαναν δώρο.

«Σας ευχαριστώ πάρα πολύ καλές μου κυρίες είπε, η Παναγιά μας να σας σκεπάζει με την χάρη Της».

Το πήρε στα χέρια του και είπε: «Τι ωραίο που είναι! Τέτοιο δεν φοράει ούτε ο Πατριάρχης μας. Σας ευχαριστώ από την καρδιά μου».

Οι κυρίες έφυγαν ευχαριστημένες που ο Γέροντας δέχθηκε και χάρηκε το δώρο τους.

Το απόγευμα της ίδιας ημέρας, ήρθε στο μοναστήρι ένας Ιερέας από τα γύρω

χωριά.

Ο π. Βησσαρίων τον κάλεσε κοντά του και του είπε: «Τι σου έχω, τι σου έχω! Πολύ θα χαρείς με αυτό που θα σου δώσω», και του έδωσε το καινούριο ζωστικό που του χάρισαν οι κυρίες το πρωί.

*** Όταν κοιμήθηκε ο π. Βησσαρίων, δεν είχε ιερατική στολή για να τον ντύσουν οι Πατέρες.

Ο π. Νικηφόρος Κυπριανός, αδελφός της ιεράς μονής μας, πρόσφερε τότε τη δική του στολή και μ' αυτή ντύσανε τον Γέροντα και μ' αυτή παραμένει ντυμένος ακόμα, μέσα στη λάρνακα του μέχρι σήμερα. Άφθαρτος ο γέροντας, άφθαρτη και η στολή του, σαν καινούρια. Ω των θαυμασίων Σου Κύριε!